

ADRA a világ körül

A Nemzetközi ADRA a közelmúltban átjára indított egy hetente jelentkező TV-programot (az A Closer Walk címmel magyarul leginkább a gy fordíthatnánk: az Egy Iccal közelebb). Minden egyes részben egy-egy országot, helyzetet, célsorsokat mutatnak be, és azt, hogyan próbál az ADRA reményt vinni a legelkeseredettebb helyzetekbe is.

Sanjay Thomas, a műsor házigazdája, részben is megosztja a véleményeit, gondolatait az Sanjay-val a színtalak megfigyelésével a www.adra.org oldalon. Innen merítve szeretnénk megosztani néhány tényleges világot a világ közelebb.

Moldova

Ez az énnepség éppen olyanak tűnik, mint bármelyik másik "vannak bohócok, lufik, festett arcok és színes mosolyok. Van zene és tánc, játékok. Anyák és gyermekek.

és vannak fegyveres ördögk. Valódi ördögk, valódi fegyverekkel.

Ez az énnepség, ami olyanak látszik, mint bármelyik másik, mégis közelebb nézünk valamiben: egy női börtön falán belül zajlik.

A Szovjetunió és a keleti blokk felbomlásával Moldova stabilitása is megszűnt, gazdasági visszaesést, a munkanélküliséget és bűntudást elterjedést vonva maga után. Mindezt a gyermekek szenvedték meg a legjobban. Rengeteg kicsi vált elhagyottá, sokan közülük alig nagyobbak totyogó sokan. Minden lehetséges módon közelebb kellett a társadalomhoz, gyakran az utcán, árokban aludva.

Ezeknek a gyerekeknek (lásd a jobb felső képen) az ADRA egy szeretetet, biztonságot adó otthon nyújt, napi hátrorszori átközéssel. Ugyanakkor a színtalan csapásoknak, akiknek az áldozata börtönben van, nem elég otthon. Sokuknak vannak hozzátartozók, akik gondoskodnak róluk, vagy családi barátok, akik sajátjaikkal a börtönbe fogadják őket, de anyai szeretet és törődés nélkül felnevelni, hatalmas veszteség egy gyermeknek.

Ezt szervezte az ADRA énnepséget, mert egy gyermeknek sem kellene piszkos lábtogatásban anyai lelés jutnia. Néhány örökösnek a közreműködése és az énnepség igazi szívrozás lesz, ártalmatlan, vidám program az ördögk is mosolyognak.

(Forrás: http://www.adra.org/site/News2?page=NewsArticle&id=12811&news_iv_ctrl=1141)

Uganda â€“ A remény magjai

Minden napnyugtájban ott van az a pillanat, amikor minden csöfsőig Ős fűj dalom eltűnik a viláigra, Ős csak a szűnek maradnak. A fűny Ős Őrnyűk e mŕlŕ Ősszűjűtűkűban, a viláig gyűnyűrűsűges.

Azűjn a szűnek elhalűnyulnak, az Őrnyűk megnyűlnak â€“ Ős a pillanat elszűjll.

Ŕszak-Ugandűban, az Adjumani Kerűletben a fűj dalom Ős szűpsűg kűzűtti kontraszt kűlűnűsen szűvbe mar horizon elnyeli a vűrvűrűs napkorongot, Ős egy felkavarű, fűnylű jelenet keretűben az esti Őg egy mindent beborűvűszonnű vűjlik.

Alatta pedig műlyűges vesztesűg Ős szenvedűs van.

Amikor a harcok kitűrtek Dűl-Szudűnban, ez tűmeges kivűndorűst eredműnyezett. Emberek szűzezei, tűbbsűgűnűk Ős gyerekek menekűltek el annyival, amit a kezűkben elbűrtak. Az esetek tűbbsűgűben nem volt idű műst kimenteni, mint egy kisgyermeket vagy egy maroknyi Őtelt Ős ruhűt. Hontalanul Ős szűkűlkűdve Őrtek el Adjumaniba, Uganda legűszakibb menedűkhelyűre.

Amikor megűrkeztem Adjumaniba, azt gondoltam, felűszűltem, hogy szembesűljek a hűborű retentű kűvetkezműnyeivel. Tűvedtem. Pűldűjűl, kivűltsűgos Őletembűl semmi sem kűszűthetett volna fel a pillanatra, amikor Emmanuel, a dűl-szudűni konfliktus tizenűves Őrvűja beinvitűlt a kis kunyhűjűba. Nem is az anyagi javak hűnya Ŕtűszűven, sokkal inkább az emberek hűnya. Igazűjn Ős teljesen egyedűl volt. Minden szomorűsűg Ős Őhsűg, honvű Ős unalom, elszakű-tottsűg Ős apűtia â€“ csupűn ezek voltak az Ŕvűi.

Fűnyűpek Ős filmek gyakran pontosan bemutatűjűk a konfliktus sűlyossűgűt, de semmi nem teheti nyilvánvalűbbű egyűn megprűbűltatűsűt, mint egy elűrvűlt tűlűlűvel, magűnyos otthonűban valű találkozűs. A csupasz falak, a por Ŕgy Ős a kopott takarű hangosabban beszűlnek az elszenvedett vesztesűgekrűl, mint amire bűrmilyen film kűpes lehet.

Emmanuel műgis azt mondja: â€žAz emberek megfedkezhetnek rűlunk, de Isten sosem. Istenben van reműny.â€•

(Forrűs: http://www.adra.org/site/News2?page=NewsArticle&id=12813&news_iv_ctrl=1141)

Ŕ

Thaifűld

Pim nem állíthatja az ártatlanságát. A 14 éves lány idegesen kerüli a szemkontaktust, kis kezei remegnek, mint a tártított szárnyú madarak. Egyik lábujjára a májsikra áll, ajkára harap, és a homlokára hullás hajcincset próbál elfogni sikertelenül. Ágy is, ágy is lehullik és eltakarja a szemét.

Családjához visszatérő lány látnak inkább úgy viselkedik, mint egy fogoly, aki tártlettére vár. És bizonyos ártelen pontosan az is.

„Az apa azt mondja, nem tudja magához venni a lányt” – hallom tolmácsomtól.

Ez jó hír. Azt jelenti, hogy Pim visszatérhet a menedékházba, ahol hirtelre „ahol a barátai, a kiskutyái, kicsi gitárjátékai várják vissza őt. Jó hír, mégis olyan szomorúsgba csomagolva, amit egy gyermek sem árt demel meg. Megbír nagyon szeretne visszatérni a menedékházba, egy része kátságtelenül vágyik arra, hogy az ártalansága fogadja őt otthon.

Még jobb hír lenne, ha Pimnek tártbb nem kellene fájni a saját családjától és kártzártgától. A legjobb hír lenne, ha a világ, amelybe Pim szántetett, nem engedné tártbb, hogy a fiatal lányokat szexuális tártgát kezeljék.

De sajnos, nem ez a helyzet! Olyan bolygón, ahol jelenleg tártbb mint 20 milliárd ember az embercsempészet, szexuális kereskedelem és kártyszermunka ártlozata.

Ahogy utazunk vissza a menedékház felé, Pim visszavártozik a csillogó szemű, csintalan mosolyú lányra, akit néhány nappal ezelőtt megismertem. A fenyegetést, hogy rabszolgasorsra jut, mostanra mártgátte van.

Ha az otthon olyan hely, ahol család, nevetés és biztonság van, akkor a Keep Girls Safe (Értartsuk Biztonságban a Lányokat) menedékház az egyetlen otthon, amit Pim ismer. Széretetet kap, elmártt pallártrozák, és árt megőrzik. Egy tártadalomban, ahol a lányok ártkát gyakran az a pártsszeg határozza meg, amelyet rabszolgamunkával vagy testük eladásával szolgáltathatnak, a Értminál kártöbb – a legdrágább ártndák számára.

Az ADRA programja, a „Keep Girls Safe” azt kártvártja adni, amit a világ nagy része nem hajlandó vagy nem kártpes: minden kislánynak biztonságos és boldog gyermekkor. Akik itt ártnek, pontosan ezt kapják. Halakat és csirkákat nevelnek, hangszereket játszanak, zártártget és gyártmártcsártt természetnek, nártártncot tanulnak és játszanak az otthon kutyáival. Tártbbek kártzártt árt, olvasni és matekot tanulnak, hogy mikor kikerülnek az otthonból, az eszértkel ártvártnyesártlhessenek, és ne a testükkel.

Á (forrás: http://www.adra.org/site/News2?page=NewsArticle&id=12815&news_iv_ctrl=1141)

KÃ•